

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ

Ἡ ἀνοιξη τὴ φέρνει τὴν ἔμορφη γιορτὴ.
Ἡ ἀνοιξη γιορτάζει τὸν Ἐλευθερωτὴ
κι' ὁ οὐρανὸς ἀνοίγει γὰρ νὰ δεχθῇ εὐχὰς
ἀπὸ λευτερωμένους ἑλληνικὰς ψυχὰς.

Εὐχὰς γὰρ τὸ καμάρι πῶβγῆκε τιμημένα,
στὸ χέρι τὸν κρατῶντας ἀκούραστο σπαθὶ
κι' ἀνάστησε μ' ἐκεῖνο ἀδέλφια πεθαμένα
καὶ κόσμους ποῦ σκοτάδι τοὺς σκέπαζε βαθύ.

Δαλοῦνε γύρω, γύρω, τῆς Ἀνοιξης πουλιὰ:
νὰ ζήσης Κωνσταντίνε χρυσὲ μας Βασιλεῦ
νὰ ζήσης παλληκάρι ποῦ κάθε σου ματιὰ,
ζωὴ σ' ἐμᾶς σκορπάει καὶ στὸν ἐχθρὸ φωτιὰ.

Ὡ σὺ ἑλληνικὴ μου ἀνδρεία κι' ἀρετὴ,
ἄς γίνῃ τ' ὄνομά σου ἡ πρώτη μας γιορτὴ
σ' αὐτὸ νὰ προσκυνοῦμε μεγάλοι καὶ μικροὶ
σ' αὐτὸ ποῦ τὸ βλογοῦνε
στὰ μνήματα ποῦ ζοῦνε
ἀθάνατοι νεκροί.

Εὐπνᾶτε γονατίστε μπροστὰ στὸ Βασιλεῖ Σας,
ὦ σεῖς λευτερωμένοι χρυσοὶ μας ἀδελφοί!
Αἰώνιο ἄς γίνῃ σεπτὸ προσκύνημά σας
ἡ πολυδοξασμένη τοῦ Ἑθνους κορυφή.

Λατρεία τοῦ λαοῦ σου μεγάλε Βασιλεῦ,
π' ἀνάστασες χαρίζεις
καὶ πίσω μᾶς γυρίζεις
στὰ χρόνια τὰ παλὰ,
σὲ βλέπω στολισμένο μὲ στέμμα λαμπρὸ
καὶ σὰν κυττῶ τὸ φῶς του νὰ νοιώσω δὲν μπορῶ
ἐὰν τὸ στέμμα δίνει λάμψη σ' ἐσὲ χρυσῇ
ἢ ἂν τὴ λάμψη πῶχει τὴ χάρις ἐσὺ.

Νὰ ζήσης Κωνσταντίνε ἀντὶ τοῦ φωτός,
καμάρι τῆς ἑλλάδος, τοῦ Τόσπου περᾶν.
Στὸ βλέμμα σου διαβάξω καὶ ἔστω θωρᾶ
λυμένο κάθε ποδὸ τοῦ ἔθνους ἑρῶ.
Καθ' ὅσον ἡ νυχτὶ σου μᾶς δείχνει Βασιλεῦ,
πῶς σὺ θὰ ξαναδῶσες στὰ μάμαρα μιὰ!

‘Ο Γράννης κι’ ὁ Μαροῦς μιλοῦνε κι’ ἀπορεῖς.

Γ.— Τί θά μοῦ πῆς ;

Μ.— Τί νά σοῦ πῶ ποῦ μ’ ὄλην τὴν εἰρήνην
φοβῶμαι πῶς περσότερο τὸ προῖμα θὰ χοντρούνη
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας θὰ παίξουμε τὰ σμπάρα
μ’ αὐτὴν τὴ στρίγγλα πῶβρηκες καὶ μῶκαμες κουμπάρα.

Μ’ αὐτὰ ποῦ κάνει σήμερα σ’ ἐμᾶς ἡ Βουλγαρία,
τώρα πιστεύω τὸ σκασμὸ καὶ τὴ στενοχωρία
πολλῶν συζύγων ἀτυχῶν ποῦ σ’ ὥρας ἐπαράτους
ἐλέγχονται βουλγαρικῶς ἀπὸ τὴν πεθερὰ τους !

Μωρ’ τί φοραδοπεθερὰ πῶκάμαμ’ οἱ καϋμένοι,
ποῦ νὰν τὴ γδῶ στὸν Ἅγιο μ’ ἐφτά σκoiνῆ δειμένη !
Τὸν κόρυζά της ἡ ζουρλὴ γυρεύει μὲ τὴ βία
πῶρχεται καὶ φορτώνεται κι’ ἐμᾶς καὶ τὴ Σερβία.

Στὴ μύτη μας ἔχει χωθεῖ,
ἀλλ’ ἂν μᾶς ξαναφορτωθῇ
δὲν θὰ τὴν συμπαθήσω·
κι’ ἂν εἶν’ ἡ πεθερὰ ζουρλὴ
θὰν τζὴ τὸ πιάσω τὸ μαλλί
καὶ θὰν τζὴ τὸ μαθήσω.

Ἡ κακομοῖρα ἡ Τουρκιὰ
μὲ τὸ Σεφκέτ ἀντάμα,
ἔφαε τὴν κατραπακιά
κι’ ἡσύχασ’ ἐν τῷ ἄμα,
μὰ τοῦτ’ ἡ ἀφιλότιμη τί διάολο γυρεύει
ποῦ ἐπιμένει νὰ σφαῇ μ’ ὅσους συμπεθερεύει ;

Ἡ κακομοῖρα ἡ Τουρκιὰ, ποτὲ δὲν ἦταν’ ἔτσι·
τέτοιες φυγούρες ἄτιμες δὲν τσ’ ἔκαμε ποτὲ τση,
κι’ εὐχαριστήθηκα πολὺ πῶκάμαμε εἰρήνην
γιατὶ τὴ συμπεθερὰ μας τὴ μάχεται κι’ ἐκείνη
καὶ μέινε παραβέβαιος πῶς δὲν θ’ ἀργήσ’ ἡ μέρα
ποῦ θὰν τὴν ξεμαλλιάσουμε μαζὺ τὴ συμπεθερὰ.

Γ.— Μ’ αὐτὰ π’ ἀκούω, βρε Μαροῦ, σκάω χωρὶς νὰ θέλω.

Μ.— Τί ἀκουσες ;

Γ.— Τὰ ὀίχνουνε πολλοὶ στὸ Βενιζέλο
καὶ λένε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ συνοικέσιον
μ’ αὐτὸ τὸ γένος τ’ ἄγριον καὶ πονηρὸν κι’ ἀπαίσιον
κι’ ἐγὼ τοὺς λέω μ’παίνωντας σὰ σφήνα μέσ’ τὴ μέση,
παιδιὰ μὴν ἀγοριεύετε
κι’ ἐκεῖνος ποῦ παντρεύεται
δὲν ξέρεῖ ποῦ θὰ πέσῃ !

‘Ο γάμος εἶναι τυχερὸς ὅπως καὶ τὰ λαχεῖα·

βλέπεις τὴ νύφη μιὰ χαρὰ
καὶ ζάχαρι τὴν πεθερὰ
καὶ λες πῶς μεγαλείτῃ δὲ θάσῃς εὐτυχία·
συμβαίνει ὅμως, βρε Μαροῦ, μετὰ κανένα μῆνα
ν’ ἀργήσ’ ἡ νύφη τὰ γλυκὰ κι’ ἡ πεθερὰ τὴ γκρίνα,
καὶ σῶρχονται δαμόνια
σὰ λόγου χάρι τώρα
νὰ βλαστημᾷς αἰώνια
τὴ παντρεῖας τὴν ὥρα.

Πολὺ ἀδίκως ὁ λαὸς μὲ τὸ Λευτέρη τάχει
ἀφοῦ ’ν’ ὁ γάμος τυχερὸς
κι’ ὁ κακομοῖρης ὁ γαμπρὸς
δὲν ξέρεῖ μέσ’ τὸ σπῆτι του τί λόττο θὰν τοῦ λάχη.

Τί φταῖν’ οἱ ξένοι δάκτυλοι καὶ ἡ διπλωματίας,,
ἂν ἐκ τοῦ γάμου ἀτυχῇς
κι’ ἡ δεσποινὶς ποῦ συμμαχεῖς
σοῦ κάνει ἀπιστίες !

Μὴν ἀδικεῖται, βρε παιδιὰ, καθόλου τὸ Λευτέρη
ἂν ἔτυχ’ ἐπεισόδια ὁ γάμος του νὰ φέρῃ
γιατὶ στοὺς χρόνους μας αὐτοὺς τοὺς πεπολιτισμένους,
δυσάρεστα συμβαίνουνε πολλὰ στοὺς παντρεμένους.

Ἄλλὰ καὶ σὺ μωρὲ Μαροῦ, μὴν κάθεσαι οὐκ ἄλλους,
ἀντιπολιτευόμενους τὸ γίγα, παπαγάλους
νὰ φλυαρῇς κυττάζοντας αὐτὰ τὰ γεγονότα
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι τὰ τρόπαια τὰ πρώτα
ποῦ δὲν θὰ τᾶβλεπες ποτὲ στὸ κράτος, χασομέρη,
ἂν δὲν ὑπῆρχε πρὸ παντὸς τὸ θάρρος τοῦ Λευτέρη.

Ἄν ἔξαφνα μπερδεύτηκε
ὁ λυτρωτὴς τοῦ κράτους
ἔνεκα πῶπαντρεύτηκε
τοὺς ἐπικαταράτους,
μόνος του νᾶσαι βέβαιος πῶς θὰν τὰ ξεμπερδέψῃ
χωρὶς ἀπὸ κανέναν βοήθεια νὰ γυρέψῃ.
Πεποίθησι νᾶχῃς, Μαροῦ, μεγάλη στὸ μεσοσία
καὶ μὴ σ’ ἀκούσω νὰ μοῦ πῆς καμμιὰν ἀνοησία.

Μ.— Τί νά σοῦ πῶ πῶσάσπισα καὶ δὲν ἰβλέπω’ μπρὸς μου
ποῖος ἐστὶν ὁ φίλος μου καὶ ποῖος ὁ ἐχθρὸς μου
καὶ φοβισμένος βρίσκομαι σ’ ἓνα σημεῖο, Γιάννη,
ποῦ ὅλα μου τὰ τρόπαια θαρρῶ πῶς εἶναι πλάνη.

Γ.— Μὰ ἡ Ἀγγλία, ξόανο, μᾶς εἶπε...

Μ.— Κολοκύθια !
Διᾶλεπαρ’ τὸν κανέναν ποῦ μᾶς μιλεῖ ἀλήθεια.

Λόγια μᾶς λέν’ ἓνα σωρὸ
ἀλλὰ κανένα δὲν μπορῶ
συμπέρασμα νὰ βγάλω.
Λες ἓνα σχέδιο ἐσὺ κι’ οἱ πρέσβεις λένε ἄλλο !

Ἄλλα ὁ Γκέσωφ ἔλεγε κι’ ἄλλοιὼς μιλεῖ ὁ Δάνεφ
καὶ τέλος πάντων μὴν ἀργῇς
γιατὶ μπατάλια καινούργης
εἶν’ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

Ἄλλοιὼς τὰ λένε στὸ χωριὸ, κι’ ἄλλοιὼς στὴν πολιτεία
κι’ ἂν τὴν Τουρκιὰ τὴ σπάσαμε
μᾶς λένε πῶς ἐχάσαμε
ἐν τῇ διπλωματίᾳ

κι’ ἄλλοιὼς μιλοῦν οἱ πρεσβεύται κι’ ἄλλοιὼς μιλεῖ ὁ Γρεῦ,
καὶ τέλος πάντων τὸ βουτσὶ δὲν ξέρω ποῦθε ῥέει !

Τὰ σάσπισα σ’ ἓνα βαθμὸ καὶ σ’ ἓναν τέτοιο τρόπο,
ποῦ δὲν εἰξέρω τῆς ὀργῆς πῶς νὰν τῆς δώσω τόπο.
Δὲν ξέρω τί τρεπάζονται καὶ τί τρεπάζονται γυναικί.
Κι’ οἱ πρέσβεις καὶ οἱ πρεσβεῖς λένε πῶς παραιτοῦνται

καὶ βοίσκομαι σὰν παλαβὸς.
Κι’ αὐτὰ πάλιν καὶ ὁ Ζεβρὸς
ἀπὸ τὰ πρᾶγματα τοῦ τόπου καταστράφηκε
ἐτότες πᾶ... βλαστήματα !

Κ. ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ

ΕΥΧΗ

Ἄφ' τῆς Ἡπείρου τὰ βουνὰ
πῶνκε βαρεῖα φουσμανᾶ
ἢ πεύκη κι' ἢ ἐλάτη,
ἢ κείθε π' ἀκούσθη μιὰν αὐγὴν
βροντοφώνη μὲ προσταγὴ
ἀπὸ τὸ Στρατηλάτη.

Π' ἀντήχησαν ἢ ῥεματιῆς
καὶ κάθε βουνοράχη.
ὅταν ἀκούσθῃ ἢ φωνὴ
τὴν Ἡπείρου νὰ συγκλονῇ.
«Ἐμπρὸς παιδιὰ στὴ μάχη!»

Κι' οἱ κόσμοι ἐθαυμάσανε
εὐζώνους Τουρκομάχους,
εἰς τὴ φωνὴ τοῦ Ἐκδικητῆ,
νὰ ῥίχνονται σὰν ἀετοὶ
στοῦ Μπιζανιοῦ τοὺς βράχους

Ἀπὸ Φλωρίνα, Κορυτσᾶ,
Πρεμέτη, Τεπελένι
ποῦ μὲ τὸ ξίφος του πετῶν
ὁ Βασίλεὺς τῶν ἀετῶν
κάθε ντροπὴ ξεπλένει.

Μέχρι τοῦ Νέστου τὰ νερὰ
π' ἀπλωσ' ἢ Νίκη τὰ φτερά,
στῆς Γευγελῆς τοὺς λόγγους,
ποῦ τὰ πουλιὰ καθὼς πετοῦν
τὸ Ἀντρωτὴ τους χαιρετοῦν
μὲ γλυκυτάτους φθόγγους.

Ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ χῶματα
κι' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μέρη,
κάμπους, βουνὰ, χῶρες, χωριὰ
ποῦ πέρα, πέρα Λευτεριά
στοὺς σκλάβους ἔχει φέρει
ἀντρεωμένο χέρι,
Ἕνας Λαὸς εὐγνωμονῶν
τὸν Ἐλευθερωτὴ του,
θερμὴ εὐχὴ στὸν οὐρανὸν
στέρνει γὰρ τὴ γιορτὴ του.

ΧΩΡΙΩΤΗΣ

Η ΕΙΡΗΝΗ

Τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ
δράματος πολεμικοῦ,
ἔληξεν ἢ πρώτη πράξι,
ποῦ μ' αἱμάτων ποταμὸν
καὶ πολλοὺς περισπασμοὺς
ἔχει τόσους συνταράξει.

Φάνηκε γὰρ μὲ σιγμὴν
τῆς Εἰρήνης τὸ κορμὶ
μὲ τὴν πτώσιν τῆς αὐλαίας,
τὸ περὶ καμαρωτὰ
καὶ γλυκὰ νὰ χαιρετᾶ
μ' ὑποκλίσεις εὐρωπαϊάς.

Σὰν ἐβγήκε στὴ σκηνή,
εἶπαν: «θὰν παντοτεινὴ,
ἢ θὰ ξαναφύγῃ πάλι
γὰρ ν' ἀρχίσουνε ξανά
νέα δράματα δεινὰ
μ' ἀγριότητ' ἐνδὲς μεγάλης;

Τρέχω καὶ τὴν σταματῶ
πὲς Εἰρήνην τὴν ῥωτῶ
εἰ νομίζεις πῶς θὰ τρέξῃ;
Καὶ γελᾷ ἢ ἀφελὴς
καὶ μοῦ λέει: «τῆς τρελλῆς
τὰ μᾶλλὰ ποῶς θὰ ξεμπλέξῃ»

CHEF

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Θεοὺς εὐχαριστίας ἐκφράζω
πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀγαθὸν ποιεῖ
μεριμνῶντας τοῦ πένθους μου ἐπὶ
τῷ θανάτῳ τῆς προσφύλας μου κό
ρης Ἀγγελικῆς.

Σπυρ. Ραζῆς Λάσκαρης

Ο ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Ἡ λαϊκὴ παράδοσι τοῦ δύσκολα λαθεύει,
ὁ βασιλεὺς τοῦ Γένους μας, εἶπε, πῶς δὲν σκοτώθη
μόνον σὰν εἶδε μάταια πῶς τοὺς ἐχθροὺς παλεύει,
ἀπὸ τὸ μαῦρο του καὶ μὲ εὐθὺς ἐμαρμαρώθη.

Καὶ μέσα στὴν Ἀγιά Σοφιά κλεισμένος περιμένει
νὰ φύγῃ ἢ μαύρη σκοτεινιά, κι' αὐγὴ νὰ ξημερώσῃ
ἡμέρα νῆρθη ποδητῆ, κι' ὥρα εὐλογημένη
ποῦ τῶρι σὲν ἢ μοῖρα του γιὰ νὰ ξεμαρμαρώσῃ...

Νὰ καβαλλήσῃ τ' αἶτι του, μὲ λύσσα νὰ χτυπήσῃ
τὸ βάρβαρο κατακτητῆ, καὶ νὰ τὸν διώξῃ πέρα
ἐκεῖ στὴν Κόκκινη μελιδά... τ' ἀστέρ' του νὰ σβύσῃ...
νὰ ἰδοῦν ῥαγιαῖδες τὴ γλυκειὰ τῆς λευτεριάς ἡμέρα.

Στὴν ἀγωνία τῆς σκλαβιάς, χρυσὸ του παραμῦθι
ἦταν αὐτὸ καὶ γλύκαινε πικρὸ καὶ μαῦρο θοῖνο
λαοῦ ποῦ δοῦλος ἔζησε, μὲ πόνο π' ἐκοιμήθη,
ποῦ καρτεροῦσε ζωντανὸ νὰ ἰδῇ τὸν Κωνσταντῖνο!

Κι' ἂν πέθαναν μὲ τὸν καὶ μὲ σκλάβοι τόσοι καὶ τόσοι
ποῦ δὲν ἀξιώθηκαν τὸ θαῦμ' αὐτὸ νὰ ἰδοῦνε·
—Μαρμαρωμένο βασιλεῖ, νὰ βγῇ, νὰ τοὺς λυτρώσῃ—
ἀνοῦν τὸν Κωνσταντῖνο μας, κι' ἀπὸ χαρὰ μεθοῦνε...

Αὐτὸς τοὺς φέρνει στὴν ψυχὴ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα
καὶ νοιώθουν τώρα πῶς Αὐτὸς εἶν' ὁ Μαρμαρωμένος,
ὁποῦ θὰ δώσῃ λευτεριά καὶ στὴ λοιπὴ Πατρίδα
κι' Αὐτὸν μὲ πόθο πρόσμενε τόσον καιρὸ τὸ Γένος.

CHEF.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

—Ἀπὸ τῆς χαρᾶς τὰ ἐθῶν ἐμβα-
τήρια τῶν φιλαρμονικῶν ἀνγγεῖλαν
τὴν χαρμῶνον ἡμέραν τῆς 21 Μαΐου,
τὴν ἑορτὴν τοῦ διαφνοστεροῦς Βασιλέ-
ως μας, τὴν Ἑθνικὴν Παλιγγενεσίαν
καὶ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐνώσεως ἡμῶν
τῶν Ἑλτανήσιων μετὰ τῆς Ἑλλάδος.
—Τὰ Δημόσια καὶ πλεῖστα ἰδιωτικά κα-
ταστήματα εἰς τὴν σημερινὴν ἡμέραν
πρωτῆς, πλεῖστοι δ' ἐξώσται εἰς τὴν κοσ-
μητὴν μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ ἐνδόξου Βασι-
λέως, τῶν ἡρώων τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν
Ριζοσπαστῶν.

—Ἡ πόλις ἐν γένει παρίστα μίαν ἀσ-
κήν ὄψιν. Ὁ κόσμος συνέρευνε περὶ
τὴν ἐνδεκάτην ἔξωθεν τὰς ἐκκλησίας τοῦ
Ἀγ. Σπυρίδωνος ἀναμένον τὴν Δοξο-
λογίαν, καὶ κατέκλυσε τὴν πλατεῖαν.

—Ἡ Δοξολογία ἐτελέσθη ἐν πάσῃ μεγα-
λοπρεπείᾳ καὶ ἐπιβλητικότητι, χοροστα-
τοῦντος τοῦ Σ. Ἐπισκόπου.

—Παρέστησαν ἐν ἐπισήμῳ περιβολῇ ὁ-
λαὶ ἀνεξαιρέτως αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ
ἅπαντες οἱ κ. κ. πρόξενοι.

—Μετὰ τὸ πέρας τῆς Δοξολογίας ἀπήγ-
γειλεν ὁ ἡμέτερος διευθυντὴς κ. Μολ-
φέτας τὸ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι δημοσιευ-
όμενον ποίημα.

—Μετέβησαν ἔπειτα ἅπαντες οἱ ἐπίση-
μοι εἰς τὸ Νομαρχικὸν κατάστημα, ἐκ-
τοῦ ἐξώστου τοῦ ὁποῦ ἐξεφωνήθη ὁ

πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας ὑπὸ τοῦ τέως
Γυμνασιάρχου κ. Χοιδά, θαυμάσιος ὁ-
πὸ πᾶσαν ἐποχὴν, καὶ κατεχειροκροτή-
θη ὑπὸ τοῦ παρισταμένου πλήθους.

—Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἐφωταγωγήθησαν
ἐξαιρετικῶς ὥραϊα, ἢ πλατεῖα μας, αἱ
πέριξ ὁδοὶ, τὰ Δημόσια καταστήματα ἢ
Λέσχῃ καὶ πλεῖστα ἰδιωτικά οἰκήματα,
ἀμφότερα δ' αἱ φιλαρμονικαὶ ἐπαιάνι-
ζον ἀπὸ τῆς 7ης μέχρι τῆς 11ης, ὁπότε
καὶ ἔληξεν ἢ πλήρης ἐνδόξων ἀναμνή-
σεων ἑορτῇ.

—Ὁ πανηγυρικὸς χαρακτὴρ τοῦ ση-
μερινοῦ φύλλου, δὲν ἐπέτρεψε τὴν συνέ-
χειαν τῆς περὶ τῶν Φιλ. Καταστημάτων
ἀρθρογραφίας μας. Θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ
μὸς εἰς τὸ προσεχές, λίαν ἐνδιαφέροντα

—Ὁ κ. Παρλασιεύπουλος καθηγη-
τῆς ἐν Ληξοῦρῳ καὶ ἢ δεσποινὴς Ὀλυμ-
πιάδ' Ἀγαστ. Ζερβοῦ, ἐμνηστεύθησαν.

—Ἐπίσης ἐμνηστεύθησαν ὁ κ. Νικό-
λαος Φαρακλὸς ἑταῖρος μετὰ τῆς ἐκ
Κερκίρας δεσποινίδος Πηνελόπης Ν.
Μαγέση.

—Ἐξομῶντα τὰ βέλτιστα εἰς τοὺς μνη-
στεύοντας.

—Ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἐτήσιον ἀνά

τὴν Εὐρώπην ταξιδίδιον τὸν, ὁ ἱατρὸς κ.
Φ. Τσιτσέλης.

—Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρή-
σεως τοῦ ὑπέβαλεν εἰς τὸ Ἀδελφόν
τῶν Φιλανθρωπικῶν τὴν παραίτησιν
τοῦ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἐπόπτου ἱατροῦ

—Ἡ παραίτησις τοῦ κ. Τσιτσέλη
μᾶς ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν, ἀλλ' ἐλλεί-
ψει χώρου δημοσιευθῆσεται εἰς τὸ προ-
σεχές φύλλον μας.

—Συλλυπούμεθα τὸν ἀγαπῶν φί-
λον κ. Ι. Στελλάτον τηλεγραφητὴν ἐν Λη-
ξοῦρῳ διὰ τὸν θάνατον τοῦ φιλοστόργ-
ου πατρὸς του.

—Ἐπίσης συλλυπούμεθα τὸν ἀγα-
πῶν συμπολίτην κ. Σπ. Λάσκαρην ἐμ-
πορον, διὰ τὸν θάνατον τῆς κόρης του
Ἀγγελικῆς.

—Ἀπεβίωσεν ἐν Ὁδησσῷ ἢ Ρεγγί-
να Σκιαδαρέση, ἀγαθὴ καὶ φιλόστοργος
ἀδελφὴ τοῦ πρὸ χρόνον ἐκεῖ ἐγκατεστη-
μένου συμπολίτου κ. Σπυρ. Σκιαδαρέση.

—Τὴν προσεχῇ Τρίτην 29 φθινοπτοῦ,
τελεσθῆσεται τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον
τοῦ ἀοιδίμου μεγάλου εὐεργέτου τῆς
Φιλαρμονικῆς Σχολῆς Γεωργίου Γεωμε-
νῆ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος
τὴν 10 1/2 π. μ. Καὶ τὴν ἐσπέραν θὰ
ποιανίσῃ ἢ Φιλαρμονικὴ ἐν τῇ πλατείᾳ
πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ.

—Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν συμ-
παθὲ φίλον κ. Ἀναστ. Βουτὴν προαχ-
θέντα εἰς ὑπολοχαγόν.

—Ἐπίσης θερμῶς συγχαίρομεν διὰ
τὴν προαγωγὴν τοῦ εἰς ταγματάρχην
τὸν ἀγαπῶν μας κ. Τιμολέοντα Μοι-
φεροτόν.

—Ἐνοικιάζεται ἢ ἀνὸνται οἰκία
Βασιλ. Μουσούρη Φλογεῖ, ἢ ἐναντι οἱ
κίας Ρωμάνου.

—Πλέκονται καὶ ἐπιδιορθοῦνται παν-
τὸς εἶδους κλίτσες, κουβέρτες, κασκόρ-
σες, γάντια ἄζουρ καὶ πάντα τὰ συναφῇ
πλεκτὰ εἶδη μὲ τιμὰς λίαν εὐθηνὰς εἰς
ἐργαστήριον Μαρίας Βιτωράτου, ἐναντι
κῆπου Νάτιερ καὶ πλησίον τοῦ ἐργοσ-
τασίου τῶν ἐγγυρῶν μεταξωτῶν.

—Πωλεῖται τὸ ἐν τῇ προκυμαίᾳ καφ-
φενεῖον Σπυρίδ. Λιβαδά. Πληροφορίαι
παρὰ τῷ ἰδίῳ.

—Τελείως ἀνακαινισθέντα, ἤνοιξαν
πρὸ ἡμερῶν τὰ ἐν τῇ πλατείᾳ Μείτλανδ
θαλάσσια λουτρά ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν
τοῦ κ. Ε. Πανά. Πληροφορίαι παρὰ τῷ
ἰδίῳ διὰ τὴν δι' ἀμαζῶν μεταβάσιν.

—ΛΑΕΙΑΙ ΓΑΜΟΝ ΚΑΙ ΠΑΡΤΥ. Μπ-
λὸς (Κέρκυρα) Ἀλ. Ἐλνάρδου (Μακεδονία)
(Φαρμακία) - Σπυρ. Μ. Κουγιανός, Ἀγ-
γελεῖα Ζησιμάτου (Μακεδονία) -
Ἀφίκετο ἐπ' ἀδελφῆ ἐκ τοῦ στρατοῦ
Μακεδονίας, ὁ συμπαθὲς φίλος κ. Ἰω-
ῶν. Λαγγούσης δικηγόρος.

—Ἐπέστρεψεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ δήμαρ-
χος κ. Κοσμετάτος.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ—Τὴν μεσημβρίαν
τῆς χθὲς, τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Βέ-
λος» τὸ φέρον ἐκ Θεσσαλονίκης
τὸν Βενιζέλον καὶ Ρακτιβάν, εἰ-
σῆλθε. κατὰ λάθος εἰς τὴν ζώνην
τῶν τορπιλλῶν, ἀλλ' ἐγκαίρως εἰ
δοποιηθὲν ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον.

Τὸ Βελγικὸν ὄμιος ἀμύγιοιον
«Κούρλανδ» εἰσελθὼν καὶ αὐτὸ
εἰς τὴν ζώνην καὶ ἀδιαφορήσαν
εἰς τὴν προειδοποίησιν τῶν πυρο-
βολείων, προσέκρουσεν ἐπὶ τῶν
τορπιλλῶν καὶ ἔπαθε μέγα ῥήγμα.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ—Ἡ Βουλ-
γαρία ἐξήτησεν ἑλληνικὰ πλοῖα δι-
ὰ νὰ μεταφέρῃ τὸν στρατὸν Τσα-
τάλτης εἰς Καβάλλαν, ἀλλ' ἢ
Ἑλλὰς ἀπήντησεν ὅτι τὰ πλοῖα
εἶναι ἀτυχῶς πολυάσχολα, μεταφέ-
ροντα στρατὸν ἐκ Πειραιῶς εἰς
Θεσσαλονίκην.

ΑΘΗΝΑΙ—Ὁ χρόνος τῆς προ-
σελεύσεως τῶν κληρωτῶν τοῦ
1913 ἴσως ἐπιβραδυνθῇ ἐπὶ ὀλί-
γας ἡμέρας.

Ὁ Βενιζέλος ἐπισκέφθη τὸν
Θεοτόκην καὶ συνημίλησε μετ'
αὐτοῦ ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. Κατό-
πιν ὁ πρωθυπουργὸς συνεννοήθη
τηλεγραφικῶς μὲ τὸν Βασιλέα ὅ-
στις ἐρεχται εἰς Ἀθήνας τάχιστα.

Υπάρχει φήμη ὅτι ἐντὸς τῆς
ἐρχομένης εβδομάδος καλεῖται ἢ
Βουλὴ.

Ἀπόψε ἐγένετον μακρότατον
Ἐπουργικὸν συμβούλιον.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ—Σήμερον συ-
νέχονται ἐπίσημος οἱ πληρεξού-
σιοι τῆς εἰρήνης. Οἱ τοῦοκοι ζη-
τοῦν νὰ προηγηθῇ ὑπογραφή ἀ-
παιτήσεων ἰσοδυναμουσῶν μὲ ἀ-
ναγνώρισιν προνομίων τῶν Τούρ-
κων ἐπὶ τῶν κτήσεις τῶν συμ-
μάχων, ἀρνούμενοι ἐν ἐναντίᾳ πε-
ριπτώσει τὴν ἐπανάσχυσιν τῶν
ἐλληνικῶν προνομίων.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ—Οἱ πληρεξού-
σιοι τῶν συμμάχων ἐδήλωσαν,
ὅτι ἐπιμενούσης τῆς Τουρκίας,
πᾶσα συζήτησις εἶναι περιττὴ καὶ
συνεπῶς τετρατίζονται αἱ δια-
πραγματεύσεις.

ΩΡΑ 4 ΠΡΩΪΝΗ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ—Ἡ πρεσβευ-
τικὴ διάσκεψις κατέγινε χθὲς
μὲ τὸ πολίτευμα τῆς Ἀλβανί-
ας, διὰ δὲ τὰς Νήσους τοῦ Αἰ-
γαίου ἀπεφάσισε νὰ δοθῶν ὁ
λαὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πλὴν τῶν
δύο τῶν πρὸ τῶν στενῶν.

Αἱ Ἱταλοκρατοῦμεναι νῆσοι
θὰ ἐπιστραφῶσιν εἰς τὴν Τουρ-
κίαν, ἀργότερον δὲ θὰ φροντί-
σωσιν αἱ Δυνάμεις νὰ ἀποδο-
θῶσι καὶ αὗται εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος ἐν
Ἡπείρῳ, ὠρίσθησαν μέχρι τοῦ
ἀκρωτηρίου Φτελῖα.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ—Οἱ πολιτικοὶ
ἐνταῦθα ἐκφράζονται,
ὅτι ἢ λύσις τῆς Ἑλληνοβουλ-
γαρικῆς διαφοράς εἶναι, προσε-
χῆς, καὶ δὲ ἀπεσπέρηται πᾶς
φύβος περὶ νέου μεταξὺ τῶν
πολέμων.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΖΙΖΑΝΙΟΥ